

ANITA HUGHESOVÁ

Je obdobie lásky, splnených snov a druhých šancí.

Vianoce pri jazere

Vianoce pri jazere

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Anita Hughesová

Vianoce pri jazere – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ANITA HUGHESOVÁ

Vianoce pri jazere

Fortuna
Libri

Original title: Anita Hughes: CHRISTMAS AT THE LAKE

Copyright © 2023 by Anita Hughes

Cover design by Danielle Christopher

Cover art: lake scene © Danny Iacob/Shutterstock

Translation © Anna Kompasová, 2024

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-573-0437-1

ISBN e-knihy 978-80-573-0439-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-573-0440-1 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-573-0438-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem svojej mame.

Prvá kapitola

Bol Štedrý večer a o šesť hodín sa Rebecca Huntleyová mala vydať za lásku z vysokej školy, za svoju spriaznenú dušu, Bena Cola. Obrad sa mal konať v malej kaplnke v Katedrále Grace s mozaikovou podlahou a s vitrážovými oknami, kde Rebecca rok čo rok počúvala vianočné koledy v podaní Sanfranciského chlapčenského zboru. Neskôr mala nasledovať bohatá hostina v kruhu najbližších v hoteli Four Seasons. Rebecca a Ben sa rozhodli, že na svadobnú cestu sa odvezú veteránom, ktorý prenajala od miestnej filmovej spoločnosti, a vydajú sa na trojhodinovú cestu do penziónu v malebnej dedinke Vianočná zátoka na brehu jazera Tahoe.

Rebecca sa na medové týždne tešila najviac na svete. Nevýrovná sa im ani krájanie jahodovej svadobnej torty s citrónovo-maslovou polevou, ktorú objednali vo svojej obľúbenej pekárni na Fillmore Street. Dokonca ich nepretromfne ani výraz na Benovej tvári, keď ju zbadá kráčať uličkou v hodvábných šatách ušitých z mikádovej tkaniny ustricovej farby. Sedem dní mali stráviť korčuľovaním, potulkami po vianočných trhoch a prechádzkami po brehu jazera. Rebecca rezervovala aj jazdu na saniach so skutočnými sobmi.

Najlepšie na tom celom bude, že bude Benovi po boku. Dohodli sa, že slovo „práca“ vyradia zo slovníka. Nijaké mobily, nijaké notebooky a nijaké mítingy po pracovnom čase, ktoré sa začali o piatej večer a ťažkovali sa do desiatej, takže keď došli domov, postojacky vyjedali chladničku a odkváci do postele.

Posledné mesiace doslova drelí. Na trh mali uviesť zoznamovaciu aplikáciu Háčiklasky.com, ktorú založili pred ôsmimi rokmi, keď študovali na Kalifornskej univerzite v Berkeley. Jej algoritmus fungoval tak, že spájala ľudí podľa toho, čo neznášali, a nie podľa toho, čo obľubovali. Dni im zapĺňali stretnutia s investormi.

Nepomohlo, že Rebecca sa rozhodla napláňovať svadbu sama. Nemienila sa ukázať v kostole až na obrad a nechať dáku upätú ženskú v čiernych šatách, aby ju štuchla, keď začne hrať organová hudba. Navyše, bavilo ju vyberať výzdobu na hostinu. Kvetinové aranžmány, ktoré naskicovala, sa v kvetinárstve zhmotnili do váz prekypujúcich karmínovými a bielymi fialkami. Ako pozornosť pre hostí vybrala malé dózy s kávovými zrnami, ktoré umiestnila pri každom prestieraní.

Víkendy presedené nad zasadacím poriadkom, osvetlením či výberom obrusov stáli za to. Svadobný deň si v pamäti uchovávajú do konca života.

Niekoľko zaklopal na dvere. Vizážistka mala prísť až o dve hodiny. Pravdepodobne to bol poslíček s ďalšími svadobnými darmi. Boli naskladané na jedálenskom stole a po svadbe si ich mali odniesť do bytu.

Rebecca otvorila dvere. Na chodbe stál Ben. Strávil noc v byte, ona v svadobnom apartmáne hotela Four Seasons. Bolo zvláštne zobudiť sa v posteli sama. Obklopoval ju luxus, ktorý jej bol cudzí. Od založenia firmy si drahú dovolenku dovolili len

výnimočne. Radšej stavili na Airbnb či v malebný penzión, kde nasávali miestnu atmosféru.

Rebecca sa rozhodla, že sa nechá rozmaznávať a užije si krásu a pohodlie vianočne vyzdobeného apartmánu. Steny boli obložené drevom a na zemi ležal koberec z hrubej vlny vo farbe morskej peny Sanfranciského zálivu. Pri okne stálo biele krídlo a v rohu vianočný stromček obvešaný farebnými svetielkami. Uprostred izby boli oproti sebe dve pohovky s ľanovým potahom a z rímsoy kamenného kozuba viseli pančuchy. Všade stáli vázy s červenými a s bielymi vianočnými ružami: na barovom pulte, v spálni aj na masívnom konferenčnom stolíku z kmeňa sekvoje. Kedy sa jej zas naskytne možnosť bývať v takom prepychu?

„Ben.“ Rebecca ho popchla dnu. „Deje sa niečo? Vyzeráš hrozne.“

Ben odišiel zo skúšobnej večere predčasne, lebo vraj naňho išla migréna a bol by nerád, aby ho rozbolela hlava. Čelo mu rosil pot a v jeho modrých očiach, zvyčajne žiarivých ako záliv za jasného dňa, sa zračila únava a chýbala im zvyčajná iskra.

„Nespal som,“ priznal.

Vošiel dnu a sadol si na pohovku. I keď sa necítil vo svojej koži, pristalo mu to. Svetlohnedé vlasy mal rozdelené pútcom a líce mu skrášľovala jamka.

Ben bol kapitánom futbalového tímu na Berkeley. Keď sa stretli prvý raz – pri pulte v bistre neďaleko kampusu –, Rebecca si hneď všimla, že je svalnatý a vyšportovaný, že má široké plecia a mohutné stehná. Obaja naraz vyhrkli svoju objednávku. Cheeseburgery s hranolčkami a s majonézou namiesto kečupu.

Čašníčka vytiahla poznámkový blok a prechádzala pohľadom z Rebeccy na Bena.

„Bude to spolu?“

„Nie, nepoznáme sa.“ Rebecca pokrútila hlavou a otočila sa k Benovi. „Neznášam kečup. Je príliš vodnatý a hranolčky od neho akurát navlhnú.“

„Kečup by mali zakázať!“ zvolal Ben s úsmevom. „Minule sa mi burger takmer utopil v kečupovom bazéniku.“

Čašníčka čmárala do poznámkového bloku. „Určite tu nie ste spolu?“

Rebecca sa zapýrila a všimla si Benov žiarivý úsmev. Uvedomila si, že tento okamih je dôležitý. Stretla niekoho, kto jej zmení život.

Ben nebýval chorý. Za všetky tie roky, čo spolu viedli firmu, mal chrípku len raz. Pracovať prestal až vtedy, keď mu Rebecca pohrozila, že zavolá jeho mame, aby mu dohovorila. Lenže toto bolo iné. Nemohol stať v smokingu pri oltári, ak mu bolo na omdletie.

„Rebecca, musíme sa porozprávať,“ hlesol.

Popravil si remienok na hodinkách ako vždy, keď ho čakal nepríjemný rozhovor. Rebecce nešlo do hlavy, že Ben nosí hodinky, keď má mobil. Nepoužíval ich však na zisťovanie času, nahrádzali mu gumenú antistresovú loptičku, aké mávali výkonní riaditelia v kanceláriách.

Odhrnul si vlasy z čela. „Nemôžem sa oženiť.“

„Zavolám Kimi. Vymyslela drink ako prvú pomoc pred dôležitou prezentáciou. Smoothie z morských rias s ryžou, s karfiolom a s lyžicou kakaa. Znie to hrozne, ale pomáha to.“ Rebecca chvatne hľadala mobil.

Kimi bola jej najlepšia priateľka, odkedy ju najali ako hlavnú programátorku pre Háčiklasky.com. Spájala ich láska k nákupu v Anthropologie a pitie kávy zastudena. Za tie roky sa jedna druhej zdôverili so všetkým. Kimina deväťmesačná dcéra

Leila začala chodiť do jaslí dva dni v týždni. Kimi zistila, že s manželom Andym potrebuje tráviť nejaký čas osamote.

„Myslím tým, že si ťa nevezmem. Nikdy.“ Ben zdvihol zrak. Kútiky pier mu ovisli a výraz mu potemnel. „Iste si to tušila, Rebecca. Obaja sme sa zmenili. Nevedeli sme sa zhodnúť ani na počte hostí.“

Ben sníval o hostine pre tristo ľudí vo veľkej tanečnej sále hotela Four Seasons. Boli jedným z vplyvných párov v Silicon Valley, takže sa očakávalo, že nebudú trochárčiť. Rebecca nemala problém s veľkými skupinami ľudí: predniesla nespočetné množstvo prejavov na technických konferenciách. Lenže teraz nešlo o pracovné podujatie, ale o ich svadbu. Napokon sa dohodli na päťdesiatich hostoch a na spevákovi, ktorý mal byť prevapením. Vystúpiť mal Adam Levine z Maroon 5.

Ben mal pravdu, v poslednom čase mali odlišné predstavy o živote. Roky žili striedmo a všetky peniaze liali do firmy. Ben si postupne začal vychutnávať pôžitok z úspechu. Kúpil si auto nemeckej značky, ktoré navrhol online. Trvalo mesiace, kým prišlo. Zamýšľal zložiť zálohu za podkrovný apartmán v najnovšom mrakodrape, ktorý stavali vo štvrti South of Market. Rebecca snívala o vilke pri mori v Sausalite. Našťastie sa obaja zaľúbili do šteniatka bernadoodla menom Oliver, a keby bývali na tridsiatom poschodí, nechať by si ho nemohli. Dohodli sa teda na kompromise a spravili cenovú ponuku na útulný viktoriánsky dom vo štvrti Castro.

Rebecca mala rada jednoduchosť. Na jej nočnom stolíku bola večne rastúca kopa rozčítaných kníh. Cez víkendy sa najradšej prechádzala s Benom po móle. Tešila sa, že bude bývať v dome, pretože sa bude môcť starať o záhradku. Benovi donedávna nič

z toho neprekážalo. Až v posledných mesiacoch si všimla, že mu to nie je dosť dobré.

Chodili spolu od svojich dvadsiatich rokov. Samozrejme, že sa zmenili. *To však neznamená, že sme sa prestali milovať*, zišlo Rebecce na um.

Vstrebávala Benove slová. Nech Ben prechádzal akoukoľvek krízou, prekonajú ju. Pokiaľ jej budú čeliť spolu.

„Svadbu preložíme a pôjdeme do poradne. Kimi s Andym si pred rokom prešli ťažkým obdobím a teraz im to klope jedna radosť.“

„Vieš, že na poradne neverím,“ namietol Ben. „Náš vzťah sa nedá zachrániť. Mrzí ma to, Rebecca.“

Rebeccu znepokojila zmena tónu. Mal prísny a takmer obchodný charakter. Na hrudi sa jej usadil ťažký pocit. Raz čítala, že dlhodobé vzťahy založené na vzájomnej láske a rešpekte sa nerozpadnú. Pokiaľ v tom nebol niekto tretí.

Ben sa zaľúbil do inej ženy. Rebecca presne vedela do ktorej.

„Ide o Natalie, však?“ šepla.

Natalie Gordonová bola vedúca právneho oddelenia. Vo firme bola necelý rok a Rebecca si pri nej pripadala nezaujímavá. Natalie vyštudovala bakalára na Dukovej univerzite a neskôr právo na Kolumbijskej univerzite. Dokonca vyhrala tínedžerskú súťaž krásy v Louisiane, do ktorej sa prihlásila len preto, aby darovala peniaze na charitu.

Natalie im pomáhala s verejnou ponukou, takže dávalo zmysel, že spolu trávili veľa času. Rebecca si na poradách všimla, ako sa okolo Bena vznáša Nataliin majetnícky duch. Mávali spolu večerné mítingy, na ktorých sa Rebecca nezúčastňovala. Mala plné ruky práce s plánovaním svadby.

Snažila sa rozpamätať na chvíle, keď boli Ben a Natalie sami. Niekoľko ráz sa s ňou v sobotu ráno stretol v kaviarni, aby sa dohodli na ďalšej stratégii. Ben si išiel najprv zabehať a vždy pozval Rebeccu, aby sa k nim pridala. Rebecca odmietla, radšej si dlhšie poležala v posteli a pripravila si kávu doma.

Pred niekoľkými týždňami Ben vynechal obľúbený rituál – každý piatok večer si objednali donášku a zapli si gýčový film na Netflixu. Namiesto toho zostal pracovať v kancelárii neskoro do noci. Mal nervy na špagáte, takže Rebecca mu to nevyčítala, hoci ju to sklamarlo. Mala sa ponúknuť, že mu jedlo prinesie do kancelárie?

Bola s ním vtedy Natalie?

Prečo Rebecca nepostrehla rozdiely v životnom smerovaní, trhliny štrbiace ich vzťah ako tenulinké pukliny na keramickej váze? Mohla sa pokúsiť zaceliť ich skôr, než ich vyplnila Natalie.

Mysľou jej prebleskla myšlienka, no zahнала ju. Ak by netrvala na tom, že svadbu naplánuje sama, dospeli by vôbec s prípravami do tohto štádia?

Ben sa na ňu previnilo pozrel.

„Skratka sa to stalo. Natalie takmer podala výpoveď, pretože nám nechcela zničiť vzťah.“ Dal si ruky do lona. „Presvedčil som ju, aby zostala. Nič by to nezmenilo.“ Zvesil hlavu. „Nezmenilo by to moje city k nej.“

Zrazu v Rebecce vzkypela žľč, ledva dýchala.

„Samozrejme, že si sa zamiloval do Natalie. Je to ako kapitola z učebnice psychológie.“ Oči jej zablýskali. „Namakaná právnička, ktorá ti zaklapne počítač a sľúbi ti oddych za všetky tie dvanásťhodinové dni. Nezaškodí, že vyzerá ako Hailee Steinfeldová.“

Rebecca sa nerada porovnávala s inou ženou. A Hailee Steinfeldovú zbožňovala, bola nadaná herečka. No tak či onak – Natalie jej ukradla snúbenca.

„Nie je to tak,“ zašepkal Ben. „Mal som o tebe vyššiu mienku. Nehovorievali sme, že nám záleží jedine na vzájomnom šťastí?“

Rebecca mala pocit, akoby jej niekto zasadil úder do brucha. Keď spolu začali chodiť, Rebecca sa mu zdôverila, že sa bojí vážneho vzťahu. Jej rodičia sa rozviedli, keď mala desať rokov. Takmer vôbec sa nehádali, takže Rebeccu to zaskočilo. Otec jej neskôr vysvetlil, že sa vzali primladi. Mama bola v poslednom ročníku na umeleckej škole a jej otec bol čerstvo vyštudovaný inžinier. Navzájom sa odcudzovali, až kým sa mama nezaľúbila a neprestahovala sa na dobytčiu farmu v Argentíne. Rebecca dlho žila len s otcom a často sa cítila osamelá. Trvalo roky, kým si s mamou napravili vzťah, a stále si neboli blízke. Keď bola v poslednom ročníku na strednej, otec sa znova oženil. Žil v Seattli s novou manželkou a s chlapcami dvojčatami. Rebecca ich navštevovala dva razy do roka, lebo otec bol zvyčajne priveľmi zaneprázdnený, aby spolu trávili čas. Ben ju vtedy pobozkal a ubezpečil ju, že jej nikdy neublíži. Uverila mu, posledných osem rokov bol jej jediná rodina.

Spoločne vyriešili množstvo problémov. Boli časy, keď sa firme nedarilo a investora našli v poslednej chvíli. Chystali sa podpísať zmluvu, keď v jeho portfóliu objavili spoločnosť s pochybnou reputáciou. Prebdeli dve noci so šiestimi vreckami banánových čipsov a zvažovali, čo ďalej. Napokon investora odmietli. Radšej by nechali firmu skrachovať, akoby spolupracovali s investorom, ktorý nezapadal do ich firemnej politiky.

Problémy na nich striehli aj mimo kancelárie. Ako keď museli dať utraťiť milovaného Bigglesa, bígla, ktorého zachránili z útulku. Objímali sa tak dlho, až sa Rebecce zdalo, že ju Ben ugniavi a zároveň sa udusí vlastnými slzami. Až prednedávnom dospeli k rozhodnutiu, že si zaobstarajú ďalšieho psa.

Lenže toto bolo iné. Pretože v ceste k Benovmu snu stála Rebecca.

„Ako to, že mi to hovoríš až dnes?“ dožadovala sa Rebecca. „Máme sa brať o šesť hodín.“

„Nazdával som sa, že ak budem svoje pocity ignorovať, nakoniec zmiznú,“ povzdychol si Ben. „Až na skúšobnej večeri som pochopil, že márne.“ Pošúchal si bradu. „Nedovolil by som, aby sa naše manželstvo začalo klamstvom. Včera nebola vhodná príležitosť, čakal som, kým budeme sami.“

Znamenalo to, že Ben bol včera s Natalie? Išiel domov, alebo zostal u nej?

„S Natalie večer odchádzame na tri týždne na ostrov Svätého Bartolomeja,“ oznámil Ben, akoby jej čítal myšlienky. „Jej rodičia si tam každé Vianoce prenajímajú vilu, našiel som let na poslednú chvíľu. Pred odchodom rozpošlem hostom e-mail. Všetci podpísali dohodu o mlčanlivosti. Nikto o tom ani necekne a neovplyvní to verejnú ponuku. Keď sa vrátim, budeme pokračovať v rozrobenej práci.“

Rebecca mala na jazyku, že verejná ponuka je jej ukradnutá. Načo by však mĺkla slová?

„Zmluvu na nový dom sme nepodpísali, určite sa z toho vykrútime,“ pokračoval Ben. „A môžeš si nechať Olivera. Natalie nemá rada veľké psy a viem, čo pre teba znamená.“

Nové šteniatko mali vyzdvihnúť po návrate zo svadobnej cesty. Rebecca mala jeho fotky v mobile. Rozkošná čiernobiela tvár, špička chvosta biela. Vždy, keď sa naň pozrela, srdce jej poskočilo od radosti. Ako by sa starala o psa, ktorý jedného dňa bude vážiť dvadsaťpäť kíľ, v byte s rozlohou sedemdesiatpäť štvorcových metrov? Netrápila sa tým, bola to láska na prvý pohľad.

Ben sa postavil a podišiel k dverám.

„Pôjdem.“ Strčil si ruky do vrecák. „Mrzí ma to, Rebecca. Jedného dňa pochopíš, že to bolo správne rozhodnutie.“

Odišiel a zavrel za sebou dvere.

V apartmáne sa rozhostilo ticho. Svetlá na vianočnom stromčeku zablikali a Rebecca zacítila vôňu ihličia a ruží. Vstala a neisto prešla do spálne. Čipkovaný závoj ležal na toaletnom stolíku a topánky – najromantickejšie topánky, aké kedy vlastnila, saténové ihličky s mašľami posiate perlami – stáli pri posteli.

Klesla na zem a pritla si topánky k hrudi. Rozplakala sa, triasli sa jej plecia. Slzy jej zamokrili tričko a mala pocit, že sa nezastavia.

O hodinu neskôr prišla Kimi. Rebecca jej poslala množstvo správ.

„Veľa mužov sa pred svadbou zľakne,“ poznamenala Kimi, keď jej Rebecca vyrozprávala celý príbeh.

Sedeli v obývačke a popíjali vodku z minibaru s pomarančovým džúsom. Rebecca sa nestarala, čo ju to bude stáť. Potrebovala niečo na utlmenie bolesti.

„Všetky páry sa hádajú,“ pokračovala Kimi. „Vieš, aký som mala názor na dieťa. Teraz by som sa rozkrájala, len aby som našla Leilinho obľúbeného plyšového medvedíka, keby ho stratila.“

Kimin manžel Andy mal tridsaťštyri rokov a túžil si založiť rodinu. Kimi chcela deti tiež, no neponáhľala sa. Keď bola malá, jej rodičia emigrovali z Južnej Kórey, aby jej zabezpečili lepšiu budúcnosť. Kimi tvrdo pracovala, aby sa dostala na Kalifornskú univerzitu v Los Angeles, a potom prestúpila na Stanford, kde získala magisterský titul v odbore počítačová veda. Po štúdiu prijala pozíciu v Háčiklášky.com

Odmietala dať dcérku do jaslí päť dní v týždni, no zároveň ju bavila práca a rada trávila čas s Andym. Začali chodiť do manželskej poradne a našli riešenie. Andy pracoval z domu tri dni v týždni a každý piatok večer nechávali Leilu u Kiminých rodičov, takže mali čas na rande.

„Neriskovala by si toľko štipchov, aby si Leile našla plyšáka.“ Rebecca sa prvý raz usmiala. „A Bena do poradne nedostanem. Pracuješ s Natalie dennodenne, vieš, že s ňou nemôžem súťažiť.“

V článkoch o Benovi a o Rebecce redaktori zvyčajne opisovali Rebeccu ako „atraktívnu“ a „podmanivú“. Po mame zdedila jemné svetlohnedé vlasy a po otcovi hnedé oči. Po rokoch pravidelného behania jej spevnelo telo. Nemohla sa však porovnávať s krásnou a charizmatickou Natalie.

„Vzhľad nemá s láskou nič spoločné. Milovala som Andyho, aj keď sa vrátil od holiča v Mission District s účesom, s ktorým by sa k nemu nepriznala ani vlastná matka.“

„Nejde len o Natalien výzor, ale aj o spôsob, ako sa správa,“ pokračovala Rebecca. „Akoby si uvedomovala, že je výnimočná, a každý v miestnosti by jej mal ruky bozkávať, že smie byť v jej blízkosti.“

„To dá zabráť,“ zašomrala Kimi namosúrene. „V manželstve nejde o to, kto vyhrá. Snažiť sa musia obaja. Týždeň po Leilinom narodení sa mi prsia lepili na všetko, čo som mala na sebe. Namiesto prekvapkávanej som zalievala instantnú kávu. Deň čo deň sme do seba tlačili ryžu s kuracím mäsom marinovaným v káve, takže sme z toľkého kofeínu nemohli spať. Andy napokon vyhlásil, že si objednáme donášku a špinavé oblečenie dáme do čistiarne. Celý týždeň sme sa hrali s Leilou a pozerali *Ružu pre nevestu*. Bol to najkrajší týždeň v mojom živote.“

Rebeccu bodlo pri srdci. S Benom zamýšľali mať deti. Dievča a chlapca a tretie dieťa, ak prvé dve budú rovnakého pohlavia.

„Prepáč.“ Kimi si všimla Rebeccin výraz. „Rozkošné zimné bundy s uškami a roztomilé čižmičky ladiace so šálmi vo vianočných výkladoch nie sú všetko. Leile idú zúbky. Je ako malý bobor, na pleciach mám stopy po uhryznutí.“

Rebecca položila pohár na konferenčný stolík. Ak by sa opila, bolesť by to len oddialilo. Bolo lepšie prekonať ju a mať to za sebou.

„Nemienim sa vydávať za niekoho, kto ma nemiluje,“ priznala Rebecca. „Nevieš si predstaviť, aký je to pocit. O niekoľko hodín nás mal do kostola odviezť biely hotelový Rolls-Royce. Okno by sa od zimy zarosilo a ja by som ho utierala rukavičkou, aby som neprepásla dvadsaťpäťmetrový vianočný stromček na Union Square a radnicu s nádherným vianočným osvetlením. Na hostine mal Ben predniesť prípitok,“ oči jej zaliali slzy, „a po hostine sme mali ísť do garáže a vyraziť na svadobnú cestu. Prichystala som prekvapenie a objednala strieborný corvette z roku 1963 z filmu *Rýchlo a zbesilo*. Trvalo mi večnosť, kým som ho vystopovala.“ Rebecca sa potrebovala vyrozprávať, ako by to bol jediný spôsob, ako si spomienky zo svadobného dňa navždy uchovať v pamäti. „Keď by sme prišli do penziónu, bolo by sme takí unavení, že by sme chceli akurát lehnúť v posteli. No len čo by nás odprevadili do apartmánu a sadli by sme si pred praskajúci oheň v kozube a priniesli by nám podnos so šampanským, s horúcou čokoládou a s tekvicovým chlebom, zostali by sme hore celú noc a vymieňali si dojmy zo svadby.“ Prehltla. „Kým by vyhasol oheň a dojedli by sme posledné omrvinky tekvicového chleba, zaspali by sme na pohovke. Na seba by som mala šaty z hostiny a Ben smoking. Ibaže bez kravaty,“

zakončila. „Ben nenávidí kravaty. Pravdepodobne by si ju sňal, než by sa skončila recepcia.“

Kimi prešla prstami po okraji pohára.

„Na svadobnú cestu môžeš ísť aj tak. Nemá zmysel zostávať v San Franciscu,“ navrhla. „Namiesto toho, aby si celý deň počúvala zvonenie električiek, môžeš relaxovať v krytej vírivke s výhľadom na jazero.“

„Nemôžem ísť na svadobnú cestu sama,“ namietla Rebecca.

Kimi vyskočila na nohy a prechádzala sa po izbe. Uhladené čierne vlasy sa jej vlnili na pleciach.

„Pôjdem s tebou. Andy má celý týždeň voľno, postará sa o Leilu.“ Hlas sa jej chvel od vzrušenia. „Spravíme si vychádzky v snehuliach a dáme si niečo pod zub v tých malých čudných hostincoch, kde nemajú menu a kde kuchár podáva to, na čo má chuť.“

„Apartmán má len jednu posteľ,“ protestovala Rebecca.

V hĺbke duše však vedela, že je to dobrý nápad. Nebola pripravená vrátiť sa do bytu. A nechcela stráviť Vianoce v San Franciscu sama. Jej mama ani neprišla na svadbu. Vraj si ju pozrie cez videohovor z Argentíny. Rebeccu to štválo, dokonca sa ponúkla, že kúpi letenky pre ňu a jej manžela Carlosa. Mama namietla, že nejde o peniaze. Carlos si zranil chrbát a nemôže toľko hodín sedieť v lietadle. Má veľké bolesti a musí sa oňho starať. Rebeccin otec a jeho rodina na svadbu prišli, no brali ju ako vianočné prázdniny. Celé dni chodili po pamiatkach, takže sa s nimi sotva videla. Nasledujúce ráno mali odísť na niekoľko dní do mestečka Carmel a potom sa vrátiť do Seattlu.

„Rada sa s tebou potlačím na posteli alebo sa vyspím na pohovke,“ nadhodila Kimi zvesela. „Je to rozhodne lepšie ako spať na uslintaných obliečkach a zobudiť sa so strpnutým krkom. Zakaždým zaspím, keď dojčím.“

Prečo by Rebecca nemala využiť zarezervovanú dovolenku? Jazero Tahoe bolo jej najobľúbenejšie miesto na svete. Snívala o tom, že tam strávi medové týždne. Ben rozmýšľal, že pôjdu lyžovať do francúzskych Álp alebo si prenajmú domček nad morom na Tahiti s podlahou z plexiskla, aby pozoroval ryby.

Rebecca netúžila po ničom extravagantnom – čakala ich kúpa domu, splácali Benovo nové auto a mali výdavky na nové šteniatko. Jazero Tahoe bolo pre nich výnimočné. Predminulé leto sa tam zasnúbili.

Bol víkend osláv Dňa nezávislosti. Strávili tri noci v očarujúcom penzióne. Posledný večer Ben pripravil piknik na brehu jazera. Zobral ich obľúbené jedlá: focacciu a paradajky a mozzarellu s pestom.

„Nemáme čas ani peniaze na to, aby sme išli k jazeru Como v Taliansku, tak mi napadlo, že si spravíme piknik v talianskom štýle.“ Usmial sa a do dvoch pohárov nalial kabernet.

Slnko pomaly zapadalo a jazero zaliala ružovo-zlatá žiara. Na vode sa usadila hmla a vzduch voňal po prvosienkach a po sirôtkach.

„Nikde nechcem byť radšej ako tu,“ šepla Rebecca a natiahla si nohy.

Celý deň bicyklovali okolo jazera. Boleli ju lýtka a plecيا jej spálilo slnko. Sršala z nej radosť.

„Ochutnaj dezert.“ Ben jej podal biely keramický pohár. „To je tiramisu. Pékareň na Hlavnej ulici používa miestne suroviny.“

Keď ho Rebecca dojedala, na dne pohára sa objavili slová „Vezmeš si ma?“

Zakryla si rukou ústa a zalapala po dychu. Na svadbu prišla reč niekoľko ráz, no nikdy nenastala vhodná príležitosť.

„Dohodli sme sa, že nebudeme premýšľať o svadbe, kým firma nebude stáť pevne na nohách,“ Ben kľáčal na piknikovej deke, „no je mi jedno, že naše výlety sa obmedzia na toto jazero, alebo že budeme žiť v jednoizbáku do konca života. Všetko, o čom skutočne snívam, mám priamo pred sebou.“ Z vrečka vytiahol zamatovú škatuľku. „Vďaka tebe je zo mňa šťastný muž. Rebecca Huntleyová, vezmeš si ma?“

Rebecca prikývla a Ben jej na prst nastokol diamantový prsteň. Bozkávali sa tak dlho, až jej znecitliveli pery. Prestali, keď sa k nim nebezpečne priblížil holub a hrozilo, že zožerie zvyšky pesta.

Ako to, že Benovi vtedy stačili jednoduché gestá, no teraz bažil po produktoch a po skúsenostiach, ktoré propagovali influenceri s miliónmi sledovateľov? A ako to, že sa zamiloval do Natalie? A, čo je najdôležitejšie, ako to, že si to nevšimla?

„Celý týždeň mi môžeš plakať na pleci,“ prerušila Kimi jej myšlienky. „Nezapriem, že som mama.“ Usmiala sa.

Rebecca sa postavila a objala priateľku.

„Rada pôjdem s tebou a sľubujem, že nebudem plakať.“ Pretrela si oči. „Ako by som mohla, keď mám stráviť týždeň s najlepšou kamoškou vo Vianočnej zátoke?“

Druhá kapitola

Rebecca a Kimi sa viezli do Vianočnej zátoky Kiminým autom. Kimi sa ospravedlnila za plyšové zvieratká rozhádzané po sedadlách, ktoré by zaplnili klietku v zoo.

„Aspoň Leilu učím o zvieratkách z iných krajín,“ zašveholila Kimi a zdvihla oranžovo-zlatého rysa a čierneho medveďa zo sedadla spolujazdca. „Predplatila som si päť zvieratiek mesačne. Už mám rodinu sibírskeho kabara a tri kačičky mandarínske. Dochádza mi miesto, asi budem musieť zrušiť predplatné.“

Rebecce hračky neprekážali. Bola vďačná za vyhrievané sedadlá, lebo teplota klesla, len čo opustili mesto. Snažila sa nerozmýšľať o zozname skladieb, ktorý zostavila z piesní svojich a Benových obľúbených spevákov: Beyoncé, Draka, Eda Sheerana. Zamerala sa na meniacu sa krajinu a na zimné zapadajúce slnko, ktoré zafarbilo oblohu maslovožltými odtieňmi.

Webová stránka opisovala Vianočnú zátoku ako „najútulnejšie prázdninové mestečko na brehu jazera Tahoe“. Dorazili, keď hodiny na dedinskom námestí odbíjali päť a rozsvetcovali sa výklady. Článok na internete neklamal.

Všade sa trblietali svetlá. Strieborné žiarovky popínali kandelábry a obťáčali sa okolo staromódnych dopravných značiek.

Klzikisko sa ponáralo do zlatožltej žiary. Santa Clausove sane boli natreté jasnočervenou farbou a ozdobené zlatými a striebornými žiarovkami.

Rebecca si pritlačila tvár k sklu, aby nasala atmosféru. Všimla si čokoládovňu, pekáreň a obchod so suvenírmi. Výklady praskali vo švíkoch. Uprostred námestia stál obrovský vianočný stromček. Obsýpali ho cukrové paličky, ozdoby v tvare lyží a na špici mal zlato-bielu hviezdu.

„O polnoci na Štedrý večer koledníci spievajú na pergole,“ vysvetlila Rebecca a ukázala na bielu konštrukciu uprostred námestia. „Pre dospelých sa podáva varená whisky a pre deti horúca čokoláda a perníčky. Príde aj Santa Claus. Decká sa ho nevedia dočkať.“

Rebecca si vybavila, ako ju vianočný program nadchol.

„Na Prvý sviatok vianočný sa v bistre na Hlavnej ulici podávajú špeciálne vianočné raňajky: batátová kaša s vajíčkami a s klobásami, francúzska hrianka s pravým javorovým sirupom a palacinky s čučoriedkami,“ dodala.

„Odkedy sa narodila Leila, raňajky u nás pozostávajú z kávy a z cereálií priamo zo škatule. Vytiahnuť misku je namáhavé,“ povzdychla si Kimi.

Páry kráčali ruka v ruke po chodníku a reštaurácie sa zaplňali mladými rodinkami, ktoré sa vybrali na skorú večeru.

Rebecca si zahryzla do pery. Keby sa chcela ľutovať, mohla zostať v San Franciscu.

Auto zabočilo na dlhú príjazdovú cestu. Na jej konci stála dvojposchodová drevená budova so šikmou strechou a jedlička posiatá vianočnými ozdobami. Steny domu lemovala krytá veranda.

Dvere auta im otvoril poslíček v červenej uniforme. Rebecca zazrela prístavisko člnov a cestu, ktorá viedla k jazeru. Výhľad

bol čarovný aj večer – voda atramentovočierna a okolité hory poprášené práškovým cukrom. Pri brehu spokojne odľukoval drevený parník. V pozadí sa rozprestieral borovicový les.

„Nádhera!“ povzdychla si Rebecca.

Na chvíľu zabudla na Bena a na Natalie, zabudla na hostí, ktorí pred pár hodinami dostali e-mail o zrušení svadby, a dokonca zabudla na pocit zúfalstva a smútku, keď odchádzala zo svadobného apartmánu s príručnou taškou.

Jazero Tahoe bolo na Vianoce ešte malebnejšie ako v lete.

Vestibul osvetľovali vysoké okná s výhľadom na jazero. Strop bol vykladaný drevom a kamenné podlahy boli pokryté červenými kobercami. Jednu stenu zaberá obrovský kozub a po miestnosti boli roztrúsené mäkké pohodlné pohovky. Vianočný stromček meral najmenej štyri metre a vzduch voňal ihličím. Recepcia pozostávala z dreveného pultu. V rohu Rebecca zazrela bar.

Rebecca povedala svoje meno poslíčkovi a ten ich okamžite odviezol do apartmánu. Rozhliadla sa – vysoké stropy a kozub v obývačke, manželská posteľ s prešivaným čelom v spálni, okno s výhľadom na jazero – a nahlas si vydýchla.

Benovi by sa páčila voľne stojaca vaňa a stropná sprcha.

Keď poslíček odišiel, Kimi podala Rebecce šálku horúcej čokolády s brandy.

„Dala by som si s tebou, no najprv si musím odsať mlieko.“ Kimi sedela na pohovke v obývačke. „Keď si tehotná, nikto ti nepovie, čo ťa čaká. Stojí ťa to veľa práce a nedostane sa mi ani toho zadostučinenia, že by si Leila odgrgla alebo by sa ku mne pritulila.“

Rebecca popíjala horúcu čokoládu a ustarane pozrela na priateľku.

„Nemala som ťa od nej odtrhnúť na jej prvé Vianoce.“

„Výhoda je, že deti si nepamätajú nič z prvého roku života.“ Kimi kývla rukou. „Andy to chápe, vie, že sme najlepšie priateľky. A najlepší priatelia to jeden pre druhého robia. Okrem toho, Andy nebude s Leilou sám. Cez sviatky pendlujeme medzi rodinami – je to vianočná verzia Formuly 1. Uchránila si ma od týždňa v posilňovni pri spaľovaní vianočnej večere. Príbuzní nosia našim kalbi, čo sú kórejské rebierka na spôsob barbecue, pajeon, teda palacinky s jarnou cibulkou, a japchae, zemiakové rezance nasladko.“

Rebecca rezervovala jazdu na saniach pri západe slnka, po ktorej nasledovala večera v najkrajšej reštaurácii vo Vianočnej zátok. V cene bola fľaša šampanského a špeciálny darček.

Ako bude Ben oslavovať Vianoce s Natalie? Na pláži sa pravdepodobne bude podávať bufet s kokteilmi s papierovými dáždňikmi. Alebo si pochutnajú na večeri pri sviečkach na terase s výhľadom na oceán a potom sa bosí vyberú na prechádzku po pobreží.

Bena a Natalie musela vypustiť z hlavy.

Rebecca sa pobrala do spálne, aby sa vybalila. Knihy poukladala na nočný stolík a šaty zavesila do skrine.

„Konečne som sa spojila s Andym.“ Kimi stála na prahu. „Leile idú zúbky. Andy sa ju hodiny snaží utíšiť. K našim ju vziať nemôže. Mamina teta a strýko prišli na návštevu z Južnej Kórey. Radi by sa stretli s malou, no prileteli len nedávno a trápí ich pásmová choroba. Andy sa s nimi má stretnúť zajtra. A Andyho mame to s deťmi nejde. Strachuje sa, že jej Leila vypadne z rúk.“

Rebecca zložila svetre do zásuvky.

„Vieš, čo musíš spraviť. Vrátiš sa do San Francisca.“

„Nemôžem.“ Kimi pokrútila hlavou. „Sľúbila som, že pôjdem s tebou.“

„Svoj sľub si splnila. Ak by si to nenavrhla, trčala by som v byte, popíjala by som čistý bourbon a rozhodovala by som sa, čo z Benovho oblečenia venujem charite.“ Rebecca sa pousmiala. „Namiesto toho som v nádhernom apartmáne s výhľadom na jazero. Na posteli je páperová prikrývka a televízor má všetky dostupné streamovacie služby. Ak mi dôjdu knihy na čítanie, požičiam si ďalšie z knižnice v penzióne. A keď ma omrzí prechádzka po Vianočnej zátok, prenajmem si horský bicykel a preskúmam breh jazera.“

„Budeš sama na Vianoce a k tomu na svadobnej ceste?“ zapochybovala Kimi. „Si moja najlepšia priateľka, nemôžem ťa opustiť.“

„Som tvoja šéfka a Leilina krstná mama,“ namietla Rebecca s úsmevom. „Musíš ma poslúchnuť.“

„Určite?“ ubezpečovala sa Kimi.

„Určite.“ Rebecca odhodlane prikývla, no vnútri sa cítila neistá. „Ak odídeš hneď, ani si nebudeš musieť znova odsať mlieko.“ Vrátila sa do obývačky a podala Kimi fľašu vína. „Vianočný darček pre Andyho.“

„Budem ti volať každý deň,“ vzlykla Kimi a objala Rebeccu. „Keď ti bude smutno, si u nás kedykoľvek vítaná. Nemáme hosťovskú izbu a nábytok v obývačke nahradili žinenky, no budem rada, keď prídeš.“

Kimi sa pobrala preč a Rebecca sa vrátila do spálne. Od raňajok nič nejedla a bola hladná. Učeše sa a zide dolu do reštaurácie.

Zrazu niekoho počula chodiť po obývačke. Kimi zrejme na niečo zabudla. Alebo dnu vošiel hotelový poslíček, ktorého nepočula klopať.

Pred kozubom stál asi šesťdesiatročný muž. Bol to chlap ako jedľa, mal sivé oči a prešedivené vlasy. Cez ruku mal prehodený kabát a na sebe mal červený vianočný sveter a mokašiny.

„Kto ste a čo tu robíte?“ vyjachtala Rebecca.

„Mohol by som vám položiť rovnakú otázku,“ odvetil muž. „Toto je môj apartmán.“

„Iste sa mýlite,“ namietla Rebecca. „Ubytovala som sa pred hodinou.“

Zdvihol staromódny kľúč od izby. „Tu mám kľúč. Apartmán Santa Clausa. Zarezervoval som ho až do Nového roka.“

Rebecca vytočila číslo na izbovom telefóne. Určite išlo o omyl. Vyslovene požiadala o apartmán Santa Clausa.

„Obávam sa, že pán Brewster má pravdu,“ oznámil recepcný. „Pán Cole zavolał pred niekoľkými hodinami a zrušil vašu rezerváciu. Ozvali sme sa pánovi Brewsterovi, ktorí zaplatil na týždeň vopred. Týždeň hľadá voľnú izbu.“

„Určite je k dispozícii ďalší apartmán,“ nadhodila Rebecca.

„Sme plne obsadení,“ mlaskol recepcný. „Mrzí ma to, poslíček vás nemal odviešť do apartmánu, ak ste sa predtým neubytovali na recepcii.“

Kimi odišla, takže Rebecca sa nemala ako vrátiť do San Francisca.

Položila slúchadlo a otočila sa. Takmer zabudla na muža, ktorý ešte postával pri kozube.

„Howard Brewster.“ Vystrel ruku. „Na recepcii mi dali za pravdu, však?“

„Rebecca Huntleyová.“ Potriasla mu rukou, no nepočúvala ho. Skontrolovala mobil. Ben jej poslal esemesku, že zrušil rezerváciu. Určite jej správu poslal, keď cestovali, a Rebecca ju nepočula. Išla by až sem, keby si ju prečítala skôr? A čo má robiť teraz?

„Tuším potrebujete ďalšieho panáka.“ Muž jej nalial do pohára brandy z fľaše na príborníku. „Dám si s vami.“

„Nie, vďaka.“ Rebecca pokrútila hlavou. „Mala som dosť.“

„Tuším vás niečo trápi. Sadnite si a prezraďte mi, čo sa deje,“ vyzval ju Howard láskavo. „Vediem cestovateľské skupiny po celom svete. Som dobrý poslucháč, pokiaľ ide o problémy cudzích ľudí.“

Rebecca sa nezvykla zverovať neznámym ľuďom, no zrazu na ňu všetko doľahlo. Keď sem prišla s Kimi, bola plná nádeje, no teraz sa cítila bezmocná, lebo nemala kde zostať. Klesla na pohovku a celé to zo seba vysypala. Mesiace svadobných príprav, Benova zrada s Natalie, budúcnosť, ktorú spod nej vykorenili.

„Je mi to ľúto. Asi preto som sa neoženil,“ poznamenal Howard, keď Rebecca dorozprávala. „Byť zaľúbený je jedna vec, no ako viete, či ten druhý cíti to isté?“

Rebecca vyštudovala psychológiu. Bol to jeden z dôvodov, prečo založila firmu práve s Benom. Na strednej škole úspešne podnikal v umyvárni áut a počas štúdia na vysokej absolvoval stáž v technologickom start-upe, takže mal obchodné skúsenosti. Benov spolubývajúci Brian bol génus v počítačovom programovaní. Rebecca bola hrdá, že pozná ľudskú stránku biznisu. Zbožňovala psychológiu a roky sa učila, ako porozumieť ľuďom. Lenže si nevšimla varovné signály, ktoré mala pod nosom.

Bolo to tak so vzťahmi vždy? Ako to, že sa človek zameria na výnimočné chvíle – ako keď si raz s Benom venovali rovnakú valentínsku pohľadnicu –, a zabudne na tie, ktoré ho vystríhajú, že niečo sa zmenilo? Na Halloween chodili Rebecca a Ben na párty a obliekli si ladiace kostýmy. Tento rok ich zahltila práca a rozhodli sa zostať doma. Keby sa rozhodli ísť, čo by

si obliekli? Bolo by to znamenie, že medzi nimi niečo nie je v poriadku?

„Sám som mal zlý deň,“ ozval sa Howard a odpil si z brandy. „Posledných dvadsať rokov som každý rok prvého januára organizoval novoročnú párty. Sprvu som ju mával na Silvestra, no ľudia mali často iné plány, tak som ju presunul. Je to moja najobľúbenejšia udalosť roka a vždy sa na ňu teším. Tento rok sa koná v zrube pri jazere, ktorý som si práve kúpil. Včera si moja organizátorka zlomila nohu. Mám šesť dní na to, aby som premenil lodenicu na zimnú krajinu zázrakov. Zrub je v rekonštrukcii, takže neprichádza do úvahy. Preto potrebujem tento apartmán.“

Vtom zazvonil telefón. Rebecca zdvihla slúchadlo.

„Pani Huntleyová, tu je Gerald z recepcie,“ predstavil sa muž. „Napadlo mi... neradi by sme vám znepríjemnili Vianoce. V penzióne máme povalu, ktorú sme prerobili na izbu. Treba vyliezť po rebríku do podkrovia, aby ste sa dostali k posteli. Izba je však vykurovaná a je tam kúpeľňa. Môžete tam zostať.“

„Ďakujem,“ povedala Rebecca. „Premyslím si to a dám vám vedieť.“

Rebecca zložila a vysvetlila Howardovi, čo jej navrhol Gerald.

„Je to od nich milé, no bojím sa výšok,“ povzdychla si.

„Vraveli ste, že celú svadbu ste naplánovali sama,“ poznamenal Howard.

„Dokonca aj oriešky, ktorými mali byť posypané zmrzlinové poháre.“ Rebecca smutne prikývla.

Celé popoludnie strávila ochutnávaním rôznych druhov orechov. Najviac jej chutili osmažené pistácie, no zelená sa bila s farbou jahodovej zmrzliny. Napokon sa rozhodla pre pekanové orechy. Hodili sa ku všetkým príchutiam a boli ideálne na Vianoce.

„Mám nápad!“ zvolal Howard a pošúchal si bradu. „Ak mi naplánujete novoročnú párty, do podkrovia pôjdem ja a vám prenechám apartmán.“

Rebecce doširoka otvorila oči. Howard bol cudzí človek, prečo by to pre ňu robil?

„Dodávateľov mám, stačí ich len zmanažovať,“ pokračoval Howard. „Celý týždeň dohliadam na rekonštrukciu zrubu a v organizačných veciach sa nevyznám.“

„Ešte som neplánovala párty pre niekoho iného a nič o vás neviem,“ zapochybovala Rebecca. „Ide o večierok pre rodinu a priateľov alebo pre obchodných partnerov? Bude sa tancovať? Na čom si zakladáte?“

Howard položil pohár na konferenčný stolík.

„Rodinu nemám. Každý rok organizujem párty pre priateľov a ako poďakovanie tým, s ktorými spolupracujem.“ Howard rátal na prstoch. „Bude tam DJ, lodenica nie je dosť veľká pre kapelu. Z prístavu odpália ohňostroj. Najdôležitejšie je, aby sa hostia dobre bavili. Neusporadúva človek párty práve kvôli tomu?“

Ben a Rebecca mali radi podobné udalosti. Keď sa presťahovali do bytu, spravili kolaudačnú párty, hoci byt bol veľmi malý. Hostia sa rozprávali aj na schodisku. Minulý rok prekvapila Rebecca Bena večierkom v obľúbenej thajskej reštaurácii. Očakával ho na svoje tridsiate narodeniny, a tak ho usporiadala o rok skôr.

Večierky boli prejavom lásky. Preto bola ich svadobná hostina najdôležitejšia vec na svete.

Možno by jej Howardova novoročná párty rozptýlila myšlienky od Bena a Natalie.

„Nepoznáme sa, dôverujete mi?“ čudovala sa Rebecca.

„Nepôsobíte ako zlodej vianočných ozdôb,“ zasmial sa Howard. „Verím na dobré skutky, najmä na Vianoce.“

Rebecca by musela zostať vo Vianočnej zátokke o jednu noc dlhšie, no v San Franciscu na ňu nik nečakal.

Odkedy Ben vypochoďoval zo svadobného apartmánu, Rebecca prvý raz zachvátilo vzrušenie. Natiahla ruku.

„Platí.“

Howard jej pevne potriasol rukou. „Skvelé! Oznámim to na recepcii, aby vás v prípade potreby našli. Stretieme sa ráno. Napokon to budú pekné Vianoce, uvidíte.“

Howard odišiel a Rebecca prešla cez chodbu do reštaurácie. Našťastie Ben nezrušil jej rezerváciu na večeru. Asi na to zabudol.

Jedáleň bola prepojená s kuchyňou, ktorá mala francúzske okná. Na kozube viseli pančuchy a na príborníku boli položené strieborné servírovacie tanierne a krištáľové poháre na víno. V rohu sa skvel biely vianočný stromček a pri ňom akvárium s druhmi rýb od výmyslu sveta.

Rebecca stála pri pultíku a čakala, kým ju čašník usadí. Hostia boli sviatočne oblečení a bola rada, že si dala zelené zamatové šaty, ktoré si kúpila na svadobnú cestu. Skombinovala ich s balerínkami a na ruku si dala strieborný náramok.

Jej pozornosť upútal tmavovlasý muž približne v jej veku, ktorý stál pri bare. Mal na sebe bielu košeľu a úzku čiernu kravatu. Stretli sa im pohľady a uvedomili si, že sa poznajú.

„Rebecca Huntleyová, to je ale prekvapenie.“ Pristúpil k nej. „Rád ťa vidím.“

Bol to Zach Mason. Chodili spolu na seminár v jej poslednom ročníku na Berkeley. Rebecca potrebovala štyri kredity z humanitných vied, aby spromovala. Prihlásila sa

na úvod do filmovej tvorby, no namiesto toho ju zaradili do pokročilej skupiny. Zach bol jediný študent, ktorý ju neignoroval. Pamätala si, že bol fešák. Vlasý mal vtedy o niečo dlhšie a spod hustých mihalníc mu vykúkali orieškovohnedé oči.

„Prekvapuje ma, že si ma pamätáš,“ začudovala sa. „Dlho sme sa nevideli.“

„Natočili sme spolu film,“ pripomenul jej. „Vyhrál cenu za najlepší strih.“

„Nikto nechcel byť so mnou vo dvojici,“ zasmiala sa. „Navrhol si mi, aby som sa postarala o výpravu. Keby nebolo teba, nepripustili by ma k štátniciam.“

Zach jej opätoval úsmev.

„Čítal som na internete článok o tebe a o Benovi. Vašej firme sa vraj darí a mali ste sa brať.“ Pozrel sa na jej ľavú ruku. „Iste ste tu na svadobnej ceste.“

Rebecca si zabudla zložiť zásnubný prsteň!

Zacha len tak ľahko zase neuvidí. A teraz nebol čas ani miesto, aby mu vyrozprávala celý príbeh. Bolo jednoduchšie a menej bolestivé nevinne zaklamať.

„Práve sme dorazili.“ Prikývla a pokúsila sa zmeniť tému: „Ostávaš tu?“

Zach sa rozhliadol po reštaurácii. Sadol si k prázdnomu stolu. „Som tu na večeri.“

Rebecca mala na jazyku, že sa opýta na jeho filmy, keď sa vedľa nej objavila asi štyridsaťročná žena. Bola pôvabná, mala husté gaštanové vlasy a modré oči. Na sebe mala červenú hodvábnu blúzku a dlhú splývavú sukňu.

„Meredith Moranová.“ Potriasla Rebecce rukou, posadila sa oproti Zachovi a nespoko sa naňho usmiala. „Prepáč, zdržala som sa. Objednal si už?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vianoce pri jazere***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.